

fiat expresse appellacioni renuntiare, ita tenet B. d. in lege fin. §. fin. sub num. 7. versic. sed nunquid Proc...

99 Omnes igitur huiusmodi procuratores, & administratores requirunt speciale mandatum ad expresse renuntiantium: Mohed. decis. 3. alias 89. contra capitulum...

101 Generaliter tamen tacite potest procurator appellacioni renuntiare, Philipp. Franc. in d. c. ex ratione, n. 40. vers. circa quartum impedimentum, & sub num. 32. Card. Alex. ubi num. 18. vers. ex predictis, idem Franc. in cap. Nicolao, quas. 7. n. 13. de appell. ut loquantur, quando apparet renuntiare non prosequendo appellacionem...

102 His convenit quod licet vera contumacia procuratoris in causa non noceat domino, quoniam possit appellare a sententia, contra eundem contumacem lata, quia dominum hoc beneficio non privat, tamen debet ipse dominus appellare, & infra decem dies a die latæ sententiæ, & non a die scientiæ, & notitiæ, secundum Rotam decisione 27. alias 313. nota quod ubi procurator, vers. fin. de appellat. in antiquis, Franc. in d. c. cap. Nicolao, sub num. 19. Speculator. ubi proxime. Nicellus ubi proxime, & n. 57. Afflic. decis. 214. n. 2. Roland. à Valle cons. 91. n. 8. & supra, lib. 4. Lancelot. de atten. d. lim. 50. n. 8. late & optime prolequitur Scaccia d. q. 12. à num. 120.

Et hucusque dictis, satis comprobatur, posse procuratorem tacite renuntiare appellacioni, si post eius interpositionem comparuerit coram iudice à quo, ita ut domino præjudicet, ita tenet in specie Bellam. 137. procurator, quem sequitur Ant. Gabriel. communium concl. lib. 2. de appellat. consil. 2. ampl. 3. num. 4. Felin. in cap. quoad consultationem 15. sub num. 7. de sententia, & re jud. Antonius Gabriel. ubi prox. concl. 3. num. 2. à num. 19. & 18. contra hac in specie tenent Caputaq. dec. 10. n. 1. & 2. part. 1. Ursil. ad Afflic. decis. 87. n. 9.

CAPUT VI.

Appellacionis legitime denegata delatio, & attentata executio, seu ad ulteriora processus; præcisè, an simul requirantur, ut violentiam adesse declaratur, & quid si adest sublequuta executio dumtaxat: præcedente tamen delatione appellacionis; & quid in actis negativis.

SUMMARIUM.

- 1 Vim facit, & lege Julia de vi tenetur, qui provocacione pendente sententiam exequitur. L. lege Julia, ff. ad l. Juliam, de vi public. refertur, ibid. 2 L. 4. tit. 10. p. 7. verba adducuntur. 3 Cap. quoties Episcopi 2. quas. 6. verba recensentur. 4 Recursus an denegetur in denegata delatione appellacionis ab actibus negativis. 5 Cevallos refertur asserens violentiam consistere in denegata appellacione, & executione. 6 Decretum violentie que otorgue y reponga, an possit verificari, ubi desinit quid reponendum, num. 6. & num. 49. & sequentibus. 7 Dispositio est interpretanda ut quolibet verbum aliquid operetur, ne videatur frustra appositum. 8 Verbis dispositio in dubio est servandam. 9 Recursus, ut locum habeat solam denegatam delationem legitime appellacionis sufficere absque executione, verius ostenditur. 10 Vis non solum consistit in hominum vulneratione. 11 Delatio denegata non est violentia per se facta, sed principium, preparatio, & animi deliberatio ad illam committendam. 12 Pœna apposta à iure iudici exequenti appellacione pendente ut infligatur, debet expellari exequutio, & actus consummatio. L. lege Julia, ff. ad l. Jul. de vi publ. interpretatur, ibidem, & num. 30. 13 Recursus Regius non introductus ad imponendam pœnam iudici Ecclesiastico vim inferenti. 14 Finis recursus est dumtaxat protectio nuda, & naturalis, ne quis vi opprimatur à iudice Ecclesiastico. 15 Defensio, ut licita dicat non est expectanda violentia effectus; sed sufficit animi determinatio, & propositum. 16 Defensio licita est à violentia, quando probabiliter de periculo dubitari potest. 17 Animus exequendi, & ad ulteriora procedendi appellacione non obstante, satis desiguntur ex denegata delatione. 18 Delatione denegare ubi iudici permittitur, tacite permittitur ei sententia exequi appellacione non obstante. 19 Iudex inferior tacite est inhibitus à iure interposita legitima appellacione, etiam si non inferat. 20 Delatio denegata est pars integralis violentie, & animi deliberatio apta ad invocandam auxilium Regium. 21 L. Regia 36. & 37. tit. 5. l. 3. recopila. ponderantur, ut ad invocandam Regiam protectionem sola sufficiat appellacionis denegata delatio absque executione. 22 Damno à principio resistere, quam post illatum remedium querere, melius est. 23 Recursus regius, ut locum habeat, solus timor futuri executionis, ubi denegatur delatio legitime appellacioni, sufficit. 24 Violentia committitur, quando legitima pendente appellacione iudex exequitur, vel quando timetur exequi, quoad auxilium invocandum. 25 L. 86. tit. 5. lib. 2. recopila. ibi para que el proceda, ponderatur. 26 Vim

- 26 Vim si non adesse reperitur processus inspectione, iudici remittitur. 27 Provisioni Regie non satisfiet per solam delationem appellacionis si sit quid attentatum, secus si aliquid non sit, quia tunc per solam delationem satisfiet. 28 Cevallos variis adnotatur. 29 Recursus violentia non solum est inductus in favorem vi oppressi, sed iurisdictionis Ecclesiastica superioris, ne illius auctoritas vituperetur. 30 L. 4. tit. 18. p. 7. & l. Jul. interpretatur. 31 C. quoties Episcopi 2. q. 6. interpretatur. 32 Iudici exequi volenti suam sententiam appellacione pendente, potest pars resistere, urbanus tamen Princeps, cuius proprium officium est. 33 Recursus locum habet in actis negativis, ubi non datur executio, sed sola sufficit legitima appellacionis denegata delatio. 34 Auxilium imploratum ab Ecclesiastico negante appellatur, & adhibetur Senatus per viam violentie. 35 Appellatio est legitima ab Episcopo visitante exemptum. 36 Ab Episcopo excommunicante iudicem laicum nolentem prestare suum auxilium iniuste petitur, deneganteque cenurarum absolutionem, licet appellare, & adire Senatum per viam violentie. 37 Recursus denegare in actis negativis, ubi appellatio sui naturæ utrumque habet effectum, foret absurdum. 38 Attentata appellacione pendente plurimas sunt, alia extra sententiæ executionem, ut in exemplis. 39 Appellatio legitima suspendit effectum sententiæ, & iurisdictionem etiam in sententia secum habente executionem. 40 Recursus si conceditur in non delatis appellacionibus ab actis affirmativis, quia timetur executio, multo magis est concedendus in actis negativis, qui illam fecerunt trabant. 41 Causa plus influit in seipsa, quam in causato. 42 Cevallos vulgariter reprehensum ab Authore explicatur. 43 Executionem petitam à iudice denegante, appellacione desente, & non exequente, vim non fieri in Senatu declarat. 44 Delatio ubi adest, & desinit executio, fundamentum recursus desinit. 45 Ab executione instrumenti, puta, iniuste denegata, licita est appellatio, & quam producat effectum. 46 Et quo decreti genere hoc casu utatur Senatus. 47 Iudex Ecclesiasticus inhibens seculari, ne exequatur instrumentum, dum cognoscit de eius usura, si illud non esse usurarium declaret, & ut secularis possit procedere, an appellacione subsequuta in hac sententia secularis procedat. 48 In sententia appellabili sui naturæ facta condemnatione & in fine mandare relaxari executoriales, est attentatum appellacione termino ad appellandum. 49 Decreti violentia verba, que otorgue y reponga, & comprehendat attentata, si que sint, non sunt sine effectu quid operandi. Decreti verba, otorgue y reponga, stant conditionaliter, ibidem. 50 Decreti verba, absuelta los decomulgados, intelliguntur, si adsint excommunicati. 51 Decreti verba, otorgue y reponga, veniunt in declarationem eius, quod tacite inerat. 52 Verba non dicuntur superflua, si apponantur ad majorem declarationem. 53 Recursus ad invocandum sufficit solus timor attentati, nec simul executionem Doctores omnes requirunt. 54 & 55. Delatio appellacionis licet ad sit, si tamen iudex ad ulteriora procedat, vis est perfecta & habilis est recursus. 56 Delatum ubi est appellacioni, & longè major violentia est, quia duplici causa iudicis est suspensa iurisdictione. Salgado de Protect. Reg.

- 57 Delatio ubi datur interveniente insuper attentato, si non admitteret recursus, duo absurda darentur. 58 Recursus si ob solam delationem negatam ob timorem attentati datur, multo magis in ipso attentato, & executione subsecuta. 59 Causa plus operatur in se ipsa, quam in causato. 60 Recursus regius duo copulata iubet iudici faciendâ, deferre & reponere, & sic recursum concursum copulatum. 61 Querela violentie quemadmodum concipienda, quando iudex delatit tamen ante, vel post attentatum, & noluit reponere. 62 Ubi ponuntur duo remedia mirabilia. 61. 62 & 63. Cevallos propositio reprobat, cum ipse includat duo absurda intolerabilia. 64 Deferre, vel negare delationem, an censeatur, si iudex appellacioni respondeat, audiatur, quantum de jure, & c. an sufficiat invocandum regium auxilium. 65 Senatus tunc decretum dat, que por agora non haze fuerça quando appellacioni proposita nihil respondit, nec postea provisioni ordinaria, sed mandavit notario, ut mittat acta. 66 Et quid quando in hoc casu provisioni respondit appellacionem esse minus legitimam, & c. an id sit attendendum, ut cognoscatur super articulo solutio.

UTILISSIMA est hujus questionis solutio, in ea siquidem nonnullis, juris peritissimos lapsos fuisse vidimus: in eaque varios, licet quid verum sit tandem fuerint amplexi; ideoque ut penitus dubitatio deinceps amputetur, eam accuratè examinabo ad partes.

Et pro negativa: ut scilicet nulla vis esse possit in sola denegata appellacionis legitime delatione; sed simul debeat concurrere executio, attentatum, seu ad ulteriora processus, fortissima urgent fundamenta, & in primis expendo textum ferè expressum in lege Julia, in hac verba: Lege Julia ubi publica tenetur, qui cum imperium, potestatemve haberet, civem Romanum adversus procuracionem necaverit, verberaverit, jussitve aliquid fieri, & c. ff. ad l. Jul. de vi public. ecce igitur violentiam, non solum consistere in denegata delatione appellacionis, sed sententiæ executione potissimum.

Secundo & pro eadem parte non minus expressus est text. in l. 4. tit. 10. p. 7. cuius verba sunt: Si entien por agraviados algunos vegadas los homes de los juzgados de los juzgadores, e piden alcada para delante el Rey, e tales juezes ba, que con gran soberbia, o malicia que ay en ellos, o por ser muy defendidos, que no les quieren dar alcada antes los deshonran, diziendoles mal, o prendiendoles, e por esso deximos que qualquier a juzgador que sobbre tal razon como esta furieste, o prendiesse, o mataste, o deshonrasse algun home, que debe haver perende o tal pena, como si ficieste fuerça con armas, & c. ecce textum apertum, requirementem sententiæ executionem, ut violentia adesse dicatur.

Tertio facit etiam bonus textus in c. quoties Episc. 2. q. 6. ibi: Et dum prædictam Romanam Ecclesiam appellaverint, ut ab ea se audiri poposcerint; nullos eos aut excommunicare, aut eorum sedes turrire, aut res eorum auferre, aut aliquam vim eis inferre, præsumat quam anhorum causa Romani Pontificis auctoritate terminetur, quod si alter à quoquam præsumptum fuerit, nihil erit, sed viribus aruit. Ex quibus verbis aperte colligitur: vim consistere, non denegata delatione appellacionis, sed in eo, quòd, ea pendente, in Rom. Curia exequitur: ergo aliter Regius recursus interponi non potest.

Quarto, & pro hac parte fortiter urgetur enim si aliqua ratione in actis negativis denegatur recursus ad Regem ea potissimum, quia in eis non datur attentatum, executio, necnon quid reponatur, ut post hæc tenet Ceval.

ter adducunt Doctores in justificationem hujus Regii recurrit, quos citavimus supra, c. 1. n. 16. quod licitum sit parti resistere, & prohibere judici volenti exequi suam sententiam appellatione suspensam. Eodem modo, & urbanus poterit ipse Princeps, cujus proprium officium est, vi oppressos liberare, prohibere, resistere, & propallare: ne procedat appellatione pendente, scilicet eo tempore, quo poterat oppressus, nempe volenti exequi, & ultra dictos Doctores, vide post alios Caened. in q. canon. 45. num. 22. & n. 60. & supra n. 4. ergo intentioni, & animi deliberationi iudicis a principio est resistendum, ex ipsorum Doctorum assertione, satis clarè patet, ut hoc intelligant ante factam executionem, & vide quæ nos supra, c. 1. præl. 3. prope principium, vers. quoad & ex eo probatur, à n. 85. ubi expresse docuimus.

33 Nonò, amplius nostra resolutio comprobatur, quoniam in actis, & sententiis negativis nulla datur executio factio iudicis, & tamen ob solam denegatam delationem emittit appellationi (in casibus, quibus legitima sui natura reputatur) fundatur violentia, & recurrit Regius per viam violentiæ, ita in terminis post Covar. pract. q. c. 10. n. 1. vers. eadem ratione. Avil. in c. 20. præt. verb. usurpan. n. 21. Villalob. in arario com. opin. lit. J. 165. probant pulchrè Bobadill. in polit. lib. 2. c. 17. sub tit. 129. & Azeved. in l. 15. tit. 1. num. 10. & 21. lib. 4. recopil. qui quidem affirmant, quòd si in casu necessario iudex secularis imploraverit auxilium a iudice Ecclesiastico, & ipse ut tenetur prestare recuset, poterit talis secularis ab illa protervia, & negato auxilio ad superiorem appellare, & si deferre recuset, poterit recurri ad regia pratoria suprema per viam violentiæ, prout è converso etiam si coereatur secularis iudex ab Ecclesiastico per censuras, petente auxilium à laico adversus eum, qui præterdentes se exemptum appellavit ab Episcopi visitatione ex causa probabili; quia cum tunc secularis non teneatur auxilium suum impartiri; ut tradit Michaël Axia de exhibend. auxil. in 8. col. 8. in 3. cas. ex pag. 156. Caened. canon. quest. 36. n. 14. ideo postquam comparat coram Ecclesiastico petens revocationem censurarum, & ut absolvat eum, quòd si facere recuset, ab hac denegata abolutione; & censurarum revocatione petita, poterit appellare iudex secularis, eo quòd non tenetur iure, impartiri brachium suum petiti, usque quo videat iuste petiti fuisse, & si appellationi huiusmodi non detulerit, poterit pro tollenda violentia recurrere ad Regium Senatum, qui declarat, vim fecisse, & deferre appellationis; ita etiam tenet Azeved. ubi proxime, in d. l. 15. tit. 1. n. 12. lib. 4. recopil. quem exaggerans sequitur, & bene explicat Caened. in quest. canon. 36. n. 14. videndus.

34 Igitur si appellatio ab actibus negativis potest causare attentata, quando interponitur ab actibus, licet appellationem permittentibus, & appellatio adest legitima, cur recursus saluberrimo ad Regiam curiam est privandus vi oppressus? Imò etiam aliud non timeretur attentatum; sola denegata delatio appellationi ab actu negativo fortior est causa, ut ad Regem hæc causæ per viam violentiæ trahantur, quoniam si ob solam denegatam appellationi licite delationem in sententia affirmativa datur recursus, quia ex ea iuste timeretur sententiæ executio, cujus fortioris non erit concedendus in sententia, quæ secum trahit executionem? Quia plus gravat, plus si quidem influit causa in seipso, quam in causato, clem. 1. de reliquiis, & venerat. sancto. aut multò magis C. de sacrosan. Eccles. propter unum enim quodque tale, & illud magis. Sed quia de hoc articulo latissime egi infra, 3. p. c. 13. vers. hinc incidit excludendus, damnandusque error, an. 74. usque ad finem capituli, & superius per plures numeros, quo loco tam explicite, quam remissive congestimus innumeros casus negativos, à quibus licita est appellatio quoad utrumque effectum, suspensivum, & devolutivum, tam ab interloquutoris, quam à diffinitivis; & inde inferentes, validissimisque fundamentis comprobantes, nullo modo denegandum recursum Regium licite appellationibus, prout ibi latè videre poteris, ac propterea hic omitto.

35 Hinc audiendus non est Hieron. Cevall. (quem pro contraria parte citavimus in quarto argumento) q. 897. n. 902. cum seqq. qui contrarium videtur sentire, si vulgò credamus, prout à pluribus Advocatis, & Senatoribus in hoc Senatu communiter citatur, & intelligitur; ut scilicet in actis negativis sit denegatus recurrit per viam violentiæ, omniumque communi calculo reprobat. Sed certè si attentus legatur Cevall. in d. loco, non probat, id, ad quod (ut dixi) solet allegari, quapropter illi debitus reddendus est honor, ille enim loquitur in casu verissimo, adeò ut (prout jacet) indubitabilis sit, & sine umbra difficultatis, nempe, quando vigore instrumenti guarentigati actor petit executionem, & iudex illam denegat, ab hac denegatione actor appellationem interponit; iudex illi detulit, nec non executionem sententiæ negavit, quia non erat quid exequendum, cum sit actus negativus; inquit igitur hoc casu tunc, si ad supra pratoria recurratur per viam violentiæ, nullam adesse decerni; quia tunc, ut inquit Sese de inb. c. 8. §. 1. n. 5. deficit fundamentum, deficit appellationis denegata delatio, & etiam exequuto, ipse insuper iudex Ecclesiasticus ad primam provisionem ordinariam potest respondere, ut detulit, & insuper desert libenter, & omnia (si quæ sunt) reponit.

36 Sed adhuc iste casus si absolutè intellectus ab ipso Cevall. non magno caret scrupulo ex supradictis, tum quia licet iudex ipse deserat appellationi, & actus sit executivus negativus; tamen cum à denegato juris beneficio, & privilegio, puta executione debita guarentigio sit licita appellatio, prout latè diximus in d. c. 53. p. 3. & eadem 3. p. c. 4. à prim. quibus locis plura reddidimus exemplaria, tunc suspensa remanet iudicis jurisdictione, & potest de facto ad alios actus ultra executionem procedere, & devenire, ideo recurrit pro repositione attentatorum necessarius est, maxime cum ex inferius dicendis apparebit, etiam ubi adest delatio appellationis, dari potest ad Regem recurrit per viam violentiam: tum etiam quia iste actor, cui ex guarentigio denegata est executio, statim ac in iudicio instrumentum presentatum est, poterit licite ab huiusmodi denegatione appellare (ut dixi) & maxime est effectus, quia cum sit actus interloquutoris, poterit iudex realiter iudicium jurisdictionem, appellatione mediante, & in causa procedere, juxta doctrinam Fel. in co. sultat. de off. deleg. per text. ibi, & quæ nos supra, c. præl. d. diximus & sæpe in suis locis, ac ideo recurrit potest ad Senatum delatione denegata, & si inveniantur perperam denegasse executionem instrumento debita, solet dari decretum tertii generis, puta, que reponendo lo becho, y oyendo de nuevo no haze fuerza. &c. Sed quid erit dicendum; quando ipse Iudex causa petit executionem cognita, & auditis partis revocando executionem, negavit, sententiam additionis, quam dicimus, de renate: an idem sit dicendum, colliges ex his que diximus d. c. præl. ubi latè, quando iudex possit interloquutoriam habentem vim diffinitivè revocare, & ob interdictam appellationem jurisdictionem reasumere, & similia.

37 Ex nostra doctrina, quæ circa acta negativa scripta est, illud notabile infero, quòd si iudex Ecclesiasticus cognoscendo, an instrumentum sit usurarium, & inhibitori iudici seculari, ne interim ad eius executionem procedat, postmodum si ipse iudex Ecclesiasticus negativè pronuntiet, non adesse usuram, nec contractum esse usurarium, mandatque iudici seculari: ut ad ulteriorem executionem queat procedere; si pars, quæ egit de usura, appellat à sententia huiusmodi, potestque revocari revocationem inhibitionis inclusæ in sententia diffinitiva, & mandari iudici seculari, quòd super sedeat; debet ipse iudex Ecclesiasticus hoc facere, cum ipse nullatenus debeat revocare illam inhibitionem, pendente appellatione ab eius sententia, vel termino pendente ad appellandum, ab ea: ista est pulchra doctrina Philip. Fran. in c. cum teneamur 17. n. 24. de appell. explicat & sequitur Scaccia de appell. q. 3. n. 24. ecclesiasticam appellationem, ab actu negativo, & attentatum ea pendente repositione dignum, licet ipsa sententia negativa principalis nihil habeat executionis, factio iudicis; & ideo pro delatione, & repositione poterit licite (ut diximus) recurrere ad Regia pratoria suprema per viam violentiæ tollenda.

38 Ex qua doctrina pulchrè inferit Scaccia ubi proxime n. 25. malam esse formulam sententiarum, quæ aliqui utuntur iudices in prima instantia, & causa appellabili sui natura, condemnando reum: addunt in fine sententiæ, quòd etiam relaxant, & decernunt quodcumque mandatum necessarium, & opportunum, quia hoc est, attentate, & decernere executionem pendente termino ad appellandum, quod facere non possunt, ut dicit Phil. Fran. ubi supra, & ideo illud uti attentatum esse reponendum, & revocandum, dicit Rota, quam referens sequitur Lancelot. Rober. de attenta. 2. p. c. 11. de attente pendente termi. ad appell. sub n. 42. vers. octava regula. Scaccia ubi prox. quo loco insuper adverteit, quòd iudex ipse debet appellante instante, illud decretum inclusum revocare, dummodo appellaverit infra legitima tempora, ex his quæ ipse ibi effect. 4. num. 57. vers. stringe.

39 Cum quibus simul remanet responsum quarto argumento, superius pro contraria parte principalis quæ-

tionis appositio, ut scilicet, falsum sit affirmare, in actis negativis non dari recursum, ubi alias ab eis licita legitima, & permixta est appellatio suspendens jurisdictionem iudicis, illam ferentis: alius autem argumentis scilicet, primo. 2. & 3. superius etiam directò facis fecimus.

40 Restat tamen respondere quinto, & ultimo argu-mento, cui facilis patet responsio, quoniam prædicta verba, quibus concipitur decretum Regium: Que otorgue y reponga lo becho despues de la avelacion, &c. ex quo respiciant, & comprehendant attentata, si quæ sint, non possunt dici esse sine effectu aliquid operandi, quæ tunc dicentur talia, quando aliquid reperitur attentatum, & denegaretur ejus repositio, existentibus dictis verbis; nam cum attentatorum repositio sit consequitivum, & dependens necessarium à delatione appellationis legitime: & ejus præcisus effectus cap. non solum de appell. in 6. & sæpe diximus, ideo illis verbis datur fecunda providentia, ut si quid fortè iudex attentaverit, reponat; de quo enim servare decernere, viam adesse: si vis non tollatur ex integro, & sic illa verba stant conditionaliter, si adit attentatum, ut videmus etiam in eodem decreto, quòd solet poni clausula (ut leventur censuræ, & excommunicati absolvantur) quia intelligitur, si fortè excommunicati sint, ut bene per Caened. in q. Canon. 45. sub n. 39. & ut plurimum nulla adest excommunicatio. Et quidem in iure talium sententiarum conceptio non est nova, siquidem videmus, in rei facta condemnatione cum fructibus, & tamen potest esse, ut fructus nulli debeantur, nec fuerint percepti, & in remedi. l. in Cod. de edict. divi Adri. quæ absolute iudex mandat hæredem mitti in possessionem omnium bonorum, quæ remanserint tempore mortis testatoris, & tamen intelligitur conditionaliter quæ remanserint, operatur enim, & verificatur, si fructus sunt percepti, & bona aliqua remanserint.

41 Deinde quia declarante Senatu, vim factam, & appellationi deferendum, tacite subintelligitur attentatorum repositio (si quæ sint) prout ex Villadiego, Joan. Gutier. & Cevall. diximus supra in 6. fundam. juris resolutionis. num. 27. & ideo illa verba decreti. otorgue y reponga, veniunt in ejus declarationem, & verba non possunt dici superflua, si apponantur ad majorem specificationem, & satis operari dicuntur, si tollunt dubitationem, & magis declarat, Alexand. consil. 33. viso 52 themate, num. 5. lib. 1. Craver. consil. 35. num. 3. Roland. consil. 56. n. 29. lib. 3. Ruin. consil. 136. num. 10. lib. 3. Tiraquell. de retrac. §. 1. gloss. 2. num. 28. Craver. consil. 70. n. 29. versicula si dicatur. Card. Tulc. præd. conclus. litera V. conclus. 87. n. 73.

42 Ex prædictis igitur constans illa elicitur conclusio, ut sola denegata legitime appellationis delatio, enim antea quam iudex deveniret ad attentatorum, & executionem, nempe, ex solo timore attentandi sufficit ad invocandum Regiam protectionem, necnon ut decernatur, vim fieri, cum ad licitam defensionem interponendam animi deliberatio iudicis (quæ colligitur aperte ex denegata delatione) duntaxat sufficiat: quæ conclusio ex mente est omnium Doctorum citatorum cap. 1. num. 16. qui quidem, ut plurimum, & frequentius loquuntur, vim iudicem facere, non deferendo appellationi legitime, ideo ut nullus ad recursum invocandum requiri, firmet attentatum, & executionem præcedere (dempto uno Cevall. loco citato supra, ad prim. arg. 4.) & pro hac conclusione magis clarè loquitur pulchrè Sese tract. de inb. cap. 8. §. 3. n. 70. & melius cap. 8. §. 1. n. 14. & iterum optimè idem Sese tom. 2. decisio. num. 114. Pacian. consil. 164. sub n. 4. bene etiam sentit Caened. in quest. Canon. 45. n. 39. & sub n. 48. & 49. & subnum. 22.

43 Quid autem dicendum est è converso; quando adest attentatum gestum præmissa delatione legitime appellationis

exc-

pellationis, an recurri possit ad Senatum per viam violentie, & facit difficultas, quia si detulit, non possunt verificari verba decreti, que otorgue, ex quo apparet delatum. Sed contrarium verius est, ut licet defertur appellationsi, si tamen attentet, & exequatur, potest vim fieri, declarari ex iis, que a princ. hujus questionis diximus, quia licet delationis negatio sit apta ad hujusmodi Regium recursum postulandum; tamen non est violentia perfecta, sed est principium, & pars illius, quia est actus, per quem detegitur voluntas iudicis violentiam inferendi; at vera vis tunc fit, quando exequitur injuste; scilicet, legitima appellatione pendente, quia tunc illa est perfecta violentia; ac ideo dum adest violentia, durat recursus, quia non sufficit verbaliter deferre, nisi simul reponat, quia ubi factu opus est, verba non sufficiunt, & propterea videmus dari secundam iustionem, ut cum effectu reponat, quod aliter non tollatur vis, ut supra diximus late cap. 2. §. 1. & sic quousque reponat recursus, locum habet.

55 Si enim aliter dici possit, sequeretur, quod delatio que per Senatum fieri iubetur ad favorem oppressi, ut abdicata a se per eam jurisdictione, non deveniat ad attentata, illaque reponat: in eius damnum retorqueretur, & contrarium effectum operaretur, imo potius delatio ipsa deseriret, ut possit securè attentare absque metu, & spe Regii recursum, sicque inductum ad omnem finem contrarium effectum operaretur, juxta l. quod favor, Cod. de legib. hac enim fraudis via aperta, assidue ea possent uti iudices Ecclesiastici, scilicet, deferendo appellationsi, ut sine impedimento possent securi devenire ad suæ sententiae executionem, & foret verbis non rebus legem imponere, cui locus dandus non est, nec via fraudibus aperienda, cum potius hoc casu, quando post appellationem admittam, & delatam iudex attentavit, longe major violentia sit, quia duplici via ejus est suspensa jurisdictione, tum juris dispositione, ex l. ff. nihil novari appell. pendente, tum ex potentia delationis, per quam omnimodam a se abdicavit jurisdictionem, etiam si alius ipse licetè potuisset in causa procedere, cap. cum appellationsib. frivol. de appell. lib. 6. & que nos infra 3. par. cap. 17. & cap. 18. per totum, & alibi passim; ergo multò fortius hoc casu locus est Regio recursum, quia per attentata, & ulteriorem processum, quantum in se est, certat de revocanda delatione per contrarium actum, juxta l. quod iustu, ff. de re jud. cap. cum cessante, de appellat. prout dicimus de iudice, qui post conclusionem in causa recepit testes, vel post actum contrarium exceptioni, ut videatur contra illam pronuntiare tacitè, & similibus.

57 Sequerentur inde insuper duo absurda, primum, quod postquam vigore Regie provisionis detulit appellationsi, non teneretur reponere, tum quia vis sola diceretur consistere in delatione negata, tum etiam quia postquam detulit, non habet jurisdictionem ad reponendum, de quo nos latius egimus supra, cap. 3. a princ.

58 Deinde quia si per solam denegatam delationem datur recursus ad Regem, ex eo, quia per illam timetur ne deveniat iudex ad violentiam, & sic ad executionem, & attentata, quod est finis Regie protectionis, & fidei propter illa & ejus causa, multò magis debet concedi ipsi attentato, & executioni, quia causa magis influit, & operatur in se ipsa, quam in causato, l. & si non sint clavi 21. §. perveniamus, ff. de auro & argento. legat. l. navis omnia, in 1. resp. ff. ad l. Rhodi de pact. l. tempus. 29. ff. de re jud. omne enim jus potentius operatur in causa, quam in causato, Castren. consil. 129. volum. 1. ubi allegat. l. digna vox. Cod. de leg. Felin. in cap. audit, num. 20. de prescript. decif. Gen. 128. num. 2. Doctissimus (omni laude, & honorabili premio dignissimus Regius Senator in Gallico Senatu) Perez de

60 Lar. insigni suo tractatu de amiver. & capell. l. cap. 24. à num. 2. cum seqq. & ulterius quòd hic Regius re-

cursum in propulsanda violentia duo copulativè jubet iudici opprimentis fienda, ut scilicet, deferat, & reponat, & sic non sufficit unam tantum partem adimplere, sed requirit concursum copulatorum, l. si heredi plures, ff. de condit. instiut. Theaur. decif. 189. num. 1. Moron. in tractat. de pace, quasi. 447. num. 1. & 2. fol. 330. Felin. in cap. 2. num. 32. in versiculo copula, de rescript. Mandol. in gloss. facult. §. ac etiam in verb. pro tempore, fol. 247. col. 1. Plot. de in liem juran. §. 6. num. 33. fol. 84. quare concludendum est, quod quantum vis iudex detulerit, si tamen vel ante delationem 61 attentaverit, vel post delationem, & nolit reponere, licetè, & absque dubio poterit recurri ad Regia pratoria suprema, pro tollenda violentia: hoc modo conqueratur, ut cum legitime appellasset, nolit judex deferre & ad ulteriora attentando violenter procedit, datur ordinaria, quia dicitur, que otorgue y reponga, si ipse respondeat, se detulisse, & nolit reponere debet actum omnino remittere, vel erit concesso in Senatu iterum danda secunda iustio, ut reponat cum effectu, sicut in ordinaria continetur, & ita communitur iurur, & practicitur apud omnia Regia pratoria, & alia etiam via poterit ad Senatum recurri, scilicet, comparando coram iudice Ecclesiastico, & ratificata priori appellatione; noviter etiam toto à processu, & attentato appellare, & adducto processu ad Senatum per viam violentie, totum reponi mandatur, quia cum sint facta tempore, quo ipse appellans potuit appellare à primo actu iudicis, totum ut nullum venit in repositione, prout alibi dixi.

Et dum hac typis dabatur, perlegi Ceval. in commun. contra commun. tom. 4. §. 897. num. 902. fol. 166. qui in hac inquit: Quam violentiam cum ipsa consistat in exequendo appellatione remota, non verò in exequendo appellatione admittam. (à qua assertione cavendum est, quia intolerabilia duo in se vitiis includit, vulgatissimo stylo, & praxi, necnon juris dispositioni repugnantia: alterum dum dicit, quod violentia consistit in exequendo, appellatione remota, quasi dicat, quòd sola appellationsis denegata delatio, non exsistente, nec liquata executione non poterit habere locum hac cognitio per viam violentie, quòd quam ingens fit ablutum, evidenter probavimus à principio hujus capituli.

Imò & ipse ex ipso convincitur, dum in eodem §. 897. n. 464. sequitur Gonzal. de Paz, in prax. 1. p. 1. tom. 1. temp. num. 14. quòd locum habet hic recursus, & potest quando timetur de executione, & violentia iudicis Ecclesiastici, eo uti, antequam gravetur, & querimonie libello in Senatu presentato postulare ordinariam, ut iudex deferat, & reponat, ex eo, quia melius est ante tempus recurrere, quam post causam vulneratam remedium querere, juxta l. 1. Cod. quando liceat sine iudicio se vind. de quo nos alibi latius diximus cap. 2. à n. 75. quòd quidem in fortioribus terminis procedit.

Secundum autem dum dicit, è converso, quòd violentia non consistit in executione, appellatione admittam, quasi dicat, quòd dum iudex admiserit appellationem, & ei detulerit, licet exequatur sententiam suam non erit locus recursum, quia violentia non adest quòd tum à veritate, & à praxi frequenter aberraverit, hæcenus docuimus, quia, quando detulerit, major violentia adest, si attentaverit, quia majorem jurisdictionis defectum habet, cum per delationem omnimodam a se abdicavit jurisdictionem, & hæc attende.

Adverte denique, aliquando ad tribunalia exportari appellationem legitimam à iudice interpositam cum processu, cum ipse iudex respondit, auditur, quantum de jure locus est & aliqui putant, hoc esse idem, quòd dicere defero, si & in quantum, & de decipiuntur, quia hæc clarè admittit secundum juris dispositionem, illa autem sub verbis ambiguis potius rejicere intelligitur, ac propterea quoad violentiam tollendam, de

de ea iudicandum erit, ac si negaverit, & sic communitur practicitur in supremis tribunalibus, cum vigore ordinariæ, cui ipse respondere tenetur, animum suum detegit, & declarat, de quo tenetur, an deferat, vel non, & sic quoad hunc effectum invocandi auxilium regium, sufficit dicto modo respondere.

Aliquando etiam appellans nimis properè, & ante tempus præcurrit ad Regiam protectionem, dum legitime appellat à iudicis sententia, tamen presentato coram iudice appellationsis libello, nihil illi respondet iudex, & postmodum viso in tribunal, solet declarari, que per agora no haze fuerça, y se le remite; sed tu adverte, quòd hoc decreti genus tunc procedet, quando iudex provisioni ordinariæ simpliciter dixit, quòd mittetur tabellioni, ut mittat processum: at si respondit, appellationem non esse legitimam, & minus dignam delationis, vel quòd non potest illi deferre, tunc sine dubio de ea repositione iudicandum erit, ac si à principio delationem denegasset, ac ideo in Senatu idem attendendum est, ut directo decernatur, an violentia adsit, vel non, secundum que per actorum inspectionem reperirent appellationem esse, vel non esse legitimam.

CAPUT VII.

Regia intimata ordinaria, & pendente recursum ad Regem, an iudex Ecclesiasticus superedere teneatur, ita ut interim ab eo gesta nulla, & attentata dicantur, & an termini interdum suspendantur, in quo quid sentierit Rota, refertur.

SUMMARIUM.

- 1 Superedere tenetur iudex interim, dum articulus incidens terminatur ab alio iudice, cui cognitio competit.
2 Principe apponente manum in causa, iudex inferior debet superedere, alius attentat.
3 L. 36. tit. 5. lib. 2. recop. ibi, para que el proceda, &c. acutè ponderatur.
4 Recursus ad Regem pendente, iudicem non posse ad executionem procedere sententia, qui teneant. 11. & 44.
5 Quòd maxime procedit, quando recursus intimatus est parti, & super eo citata, & à n. 44.
6 Processus originalis exportatio ad Senatum, sit ad ejus instructionem, & informationem.
7 Relatione ad Principem pendente an interim gesta per inferiorem nulla dicantur.
8 Assertionem Orlavianæ Pedem. dicentis in hoc recursum suspendi iudicis jurisdictionem, nunquam fuisse ablatam.
9 Cevallos opinio refertur asserentis pendente recursum ad Regem, & facta ordinariæ intimatione, attentatum esse, & nullum factum à iudice Ecclesiastico, & à n. 51.
10 Recursus ad Regem pendente, & intimata ordinaria, non esse nulla, & attentata que gerit iudex Ecclesiasticus, veriorum, & receptiorem opinionem esse clarè ostenditur. & n. 44.
11 Recursus pendente ad iudicem, non impedit executionem sententia nec causat attentata.
12 Recursus ad Regem, & supplicatio à pari procedunt, & pariter in utroque inferiori non suspenditur jurisdictione, sed licetè exequitur.
13 Recursus, quando provenit ex suprema jurisdictione, si non suspendit jurisdictionem inferioris; ergo multò minus quando extrajudicialiter protegitur per viam defensionis naturaliter.
14 Querela ad Principem pendente pro tollenda iniustitia, jurisdictione inferiori non suspenditur, quomòdus ad executionem procedat.

- 15 Querela ad actio nullitatis à pari procedunt, & neutra suspendit sententia executionem.
16 Recursus ad Principem non consentur prohibitus, ubi prohibetur appellatio.
17 Recursus pro tollenda violentia est quid distinctum, & omnino separatum à iustitia causa principalis.
18 Jurisdictionis ad suspensionem nullus actus fortior appellationse.
19 Appellatio, ubi extrajudicialiter opponitur, suspensivo effectu caret.
20 Recursus ad Regem totus est extrajudicialis, absque spe, ut aliqua via possit fieri judicialis.
21 Recursus pendente ad Regem si gesta à iudice forent attentata, Senatus ante actorum inspectionem super articulo violentie, revocaret.
22 Recursus ad Regem pendente gesta insunt in articulo principali violentie, de quibus pariter iudicatur, ac de gestis ante ordinariæ intimationem.
23 Revocatio eorum que geruntur post ordinariæ intimationem, pendet à futuro eventu, & sic regulatur à justificatione appellationsis, & seq.
25 Gesta post appellationem ex natura ipsius dicuntur provenire, & eorum revocatio pendet à futuro eventu.
26 Incertitudo, que verificari, & declarari potest ex futuro eventu iustinetur.
27 De attentatis gestis interim dum disceptatur, an appellatio sit admittenda, vel non, idem iudicatur, ac de ceteris.
28 Recursus pendente ad Regem qsta si fuissent nulla, etiam quolibet decreto Regio lato, remanet eum nulla.
29 Attentata durant etiam post appellationsis defertionem, aut illius renuntiationem tacitam, vel expressam.
30 Decretum violentie non facit instantiam quomòdus iudex superior de appellationsis admittione, vel non admittione cognoscat.
31 Decretum violentie ardeat inferiorem, cum ejus virtute deferendo abdicavit à se jurisdictionem.
32 Actus recursum pendente ad Regem, si fuissent nulla, sive Senatus, sive superior Ecclesiasticus reponere semper, quòd tamen hæcenus nec auditum, practicitur est, sed pendet à determinatione articuli violentie.
33 Ordinaria intimata provisione, an iudex Ecclesiasticus possit taxare expensas, in quibus reum condemnavit.
34 Ordinaria intimata, iudex Ecclesiasticus licet de rigore juris non teneatur superedere, tamen ex urbanitate ob decorem debitum tanta majestati, tenetur.
35 Recursus pendente ad Regem gesta licet vicio attentatorum non subjaceant, nec annullentur, tamen nullari solet iudex ob ejus irreverentiam.
36 Pendente recursum, & actus originaliter transportatis ad Senatum, si iudex actum gerat, requirentem causam cognitionem, nullus erit non ex capite pendentis recursum, sed defectu causæ cognitionis.
37 Qui comprehenditur sub repositione vigore decreti violentie postea lati.
38 Recursus pendente, & actus ad Senatum transportatis, si iudex procedat ad actum requirentem causam cognitionem, quòd consulario litigant, si Senatus acciderit super articulo violentie illam non fecisse iudicem.
39 & 43. L. Regia 36. tit. 4. l. 2. recop. ibi, remittan luego &c. para que el proceda, mirabiliter interpretatur, & ponderatur.
40 Recursus pendente ad Regem actus ad ductus differunt jurisdictionis exercitium, non jure operante, sed accidentia facti.
41 Recursus ad Regem non est articulo prejudicialis causa principali, sed favorabilis ad ejus faciliorem expeditionem.
42 Avocatione Principis jurisdictione tollitur.
43 L. 36. tit. 5. lib. 2. ibi para que el proceda, ulterius interpretatur.

- 44 Recursu pendente ad Regem non suspendi jurisdictionem veriorum esse opinionem.
45 Recursus ad regem super iniustitia sui primava natura attentata, non facit litem.
46 Attentata regulariter non dantur sine lite.
47 Recursus ob iniustitiam naturae alteratur per citationem, quia efficitur lis.
48 Recursus violenta quomodolibet variatur, etiam per intimationem ordinariae (qua non est citatio) nullatenus potest officii judicialis.
49 Processus remissio ad Senatum nullatenus adaptatur naturae relationis facta per inferiorem principi.
50 Relatione pendente ad regem, non suspendi referentis jurisdictionem, patris iure inductum est, nisi Princeps expropre.
51 Cevallos asserens intimata ordinariae, et pendente recursum ad regem, esse multa gesta per Ecclesiasticum, reprehenditur, et seqq.
52 Recursus ad Regem ob iniustitiam fundatur in circumventionem adversarii; recursus vero violentiae in vi oppressionis iudicis.
53 Recursus ad Regem ob iniustitiam revidetur ex novis productionibus, et noviter deductis aliis: at recursus violentiae ex eorumdem inspectione duntaxat nullis admittitur.
54 Recursus ob iniustitiam, licet citatione secuta, officium judicialis recursus autem violentiae nihil inquam judicialitatis recipit, nec potest.
55 Recursus ob iniustitiam provenit ex potentia suprema jurisdictionis, recursus violentiae ex potestate politica, et economica absque vestigio jurisdictionis.
56 Recursus ob iniustitiam proponendus est intra terminum ad appellandum (iuxta viam opinionem) recursus violenti vero termino circumscriptus reperitur.
57 Cevallos sibi contrarius, et varius et notatur.
58 Terminus parti a iure, vel iudice assignatus ad aliquid gerendum non currit pendente recursum ad Regem.
59 Terminus partis, vel iudicis non currit dum disceptatur super aliquo articulo.
60 Terminus non currit appellanti, dum disceptatur, an appellatio sit nulla.
61 Terminus novem dierum, ad retrahendum rem patrimoniale, non currit durante disceptatione super venditione.
62 Terminus decem dierum ad appellandum non currit dum disceptatur de nullitate appellationis proposita.
63 Maxime si nullitas provenit ex attentatis.
64 Dilaciones duae provenientes ex eodem fonte diversis causis ad invicem, non confunduntur, sed successive utraque operatur.
65 Impedito agere non currit terminus.
66 Terminus consuecendi inventarium non currit impedito.
67 Impedimentum excusat a poena, contumacia, de seratione, solutione canonis, et ab obligatione accedendi ad Concilium.
68 Propter impedimentum receditur a forma.
69 Impedito de falso iudicio non currit tempus.
70 Impedimentum proveniens ex facto Principis excusat.
71 Violentia excusat a temporis cursu vim passo.
72 Terminum non currere pendente recursum ad Regium consilium, expropre terminavit Rota Romana.
73 Impedimentum ob recursum ad Regem evidens est, et patens ex actis, quantum tempus duraverit.
74 Cevallos opinio reprobatum asserenti ut terminis suspensus per Regium recursum, iterum sit parti intimandus, ut de novo curat.
75 Terminus remanet suspensus in hoc statu, quo supervenit impedimentum, et tantum temporis suppletur, quantum absulit impedimentum.
76 Terminus informationis in via executiva suspenditur.

ex impedimento partis, quo sublato alius suppletur, quantum absulit impedimentum.

QUA M ingentem, & inextricabilem difficultatem includat haec quaestio, ex utriusque partis fundamentis apparebit. Et pro affirmativa, ut postquam iudici Ecclesiastico sit intimata provisio, & in Senatu regio pendente recursum, debeat in causa superferre, ita ut nulla, & attentata omnia ab eo gesta, dicantur; probatur primo, quando pro articulo decernendo, & determinando incidente in discursu iudicem caute, sit recursum ad alium diversum iudicem, in tantum debet, in principali superferre, ut interim omnia gesta, ut nulla, & attentata revocentur, text. est in cap. lator, cum concordantibus, & quae ibi communiter Doctores, qui sili sunt legitimi, ergo pariter & eodem modo dum recursum ad Regem per viam recursum, cuius est violentiae cognitio, & proprium officium; iudex non debet procedere abique reatu.

Secundo probatur, quia quando Princeps apponit manus suas in aliqua causa, iudex, qui de ea cognoscebat, adeo debet superferre, ut gesta nulla sint: & attentata, text. est in c. ut nostram, de appellat. text. in c. pastoralis, de off. deleg. latissime comprobatur, & profertur (ut in uno plures referam) Lancelot. Robert. de attent. 2. part. cap. 10. a princ. sed Princeps supremus, ubi adest violentia iudicis, interponit suum brachium, & Regiam manum pro illa tollenda, & propullanda; ergo interim gesta nulla dicenda sunt.

Tertio, & pro hac parte expendo l. 36. tit. 5. lib. 2. recipit. in fin. quia videtur probari, ut iudex Ecclesiasticus interdum debeat superferre ibi: Y si per el dicho proceso pareciere la dicha apelacion no ser justa, y legitimamente interpuesta, remitan luego el tal proceso al juez. Ecclesiastico, &c. para que el proceda, y haga justicia, quae verba indicant manifeste, ut interim ligatas habeat manus, & illi erat impedimentum appolium per recursum pendentiam, ne posset in causa procedere, donec sibi remittatur.

Quarto fortiter urget, non recursum ad Regem pendente, iudicis iudicium suspensa remanet, qui in causa & sententia executione quiescere, & superferre debet, ac si fuisset appellatio, docet Bald. in cap. sancimus, sub numero 3. quo tempore miles invest. peter deb. in ulibus feudorum, cuius opinio videtur etiam esse Menoch. de arbitr. iud. lib. 1. quaest. 7. num. 18. & videtur etiam subscripsisse Cephal. in consil. 180. incipit anno num. 19. lib. 2. Afflic. decis. 231. & decis. 348. n. 8. & 9. Caravita super ritu magna Curia 252. n. 4. quod maxime procedit, quando ipse recursum ad Regem fuit parti intimatus, vel pars super eo citata; ita tradit Franc. Marc. in questio. Delphinal. 83. num. 2. ergo cum recursum ad Regem sui natura suspendat jurisdictionem iudicis, praecipue facta illi intimatione provisionis ordinariae, e curia emanata, debet praesice in causa superferre.

Quinto ulterius probatur, nam illa actorum originum remissio, & exportatio ad Curiam Regiam, facta per iudicem Ecclesiasticum, postquam sibi est intimata ordinaria, qua continetur, ut videat, si appellatio est legitima, & illi deferat: quia aliud est, nisi quaedam relatio, & informatio facta ab iplo iudice, ut Curia instruat de natura, & qualitate appellationis, & videat ex eisdem, se iuste recusasse delationem; sed sic est, quod relatione ad Principem pendente, omnia gesta dicuntur nulla, & attentata, ut late per Lancel. de attent. 2. part. c. 8. relatione pendente, folio 163. ergo in nostro casu data paritate rationis, debent interim ab Ecclesiastico iudice facta attentata iudicari.

Sexto, & pro hac parte facit in terminis doctrina Octavia, in decis. Pedem 30. num. 18. ad fin. dicentis in hoc

hoc recursum iudicis Ecclesiastici esse dilatam jurisdictionem, licet non ablatam, quia quod differtur non aufertur, ex l. quovis, Cod. de precibus Imperatori offeren.

Et hanc partem audacter tenet Cevall. nulla serè adducta ratione, fundamento, nec auctoritate (quem multo post haec scripta vidi) in cognitione per viam violent. 2. part. quasi. 14. a n. 41. praecipue num. fin. fol. 168. cuius haec sunt verba: Ex qua resolutione colligitur in practica, circa cognitionem per viam violent. que despus de notificada al juez. Ecclesiastico o sejar la provision Real de fuerça, no pueden innovar en la causa ni bazer autor en ella, y todo lo que se innovare, pendente recursum & facta notificatione, sera nullo; idem etiam, & iterum repetere inveni in gloss. 9. fol. 91. ibi: Adverte tamen, quod pendente recursum ad Regia tribunalia, non est innovandum per iudicem ordinarium Ecclesiasticum, ut tradit Franc. Mar. decis. 83. n. 1. quem citavimus supra in 4. fundam. Ex quibus quidem urgentibus fundamentis satis comprobata videtur haec pars affirmativa, ita ut ab ea non videatur recedendum. Vide infra, a num. 51. cum seqq.

Sed iis, & aliis non obstantibus, contrariam sententiam, & opinionem veriorum esse, & de iure probabiliorum, nec non communi usu, & praxi, uniformique Senatorum, & Advocatorum calculo receptam, & ut ferociorem certiorerque amplexam esse, ut scilicet, intimata ordinaria, & pendente recursum ad Regem non sint nulla, & attentata, quae gerit iudex Ecclesiasticus, quae quidem iudicis, veris, & fortissimis fundamentis fulcitur. Primo, quia pendente recursum ad Regem, iudicium inferioris nec suspensa remanet, nec in executione sententiae tenetur superferre, ac insuper gesta interim attentata non dicuntur: quia haec est una ex differentis inter appellationem, & recursum,

II etiam supplicationem, ut notant omnes Doctores communiter in authentica, que supplicatio, & melius in l. si quis adversus, Cod. de precib. Imperat. offerend. praeterea Jaf. sub num. 2. versiculo quinto, nota. Capic. decis. 28. in caus. n. 11. pulchre Guid. Papae. decis. 50. quia haec Curia, in pr. Afflic. decis. 213. dicit Regia, & decis. 378. sub n. 7. & idem videtur sentie in decis. 269. iudices, sub n. 3. & decis. 341. lata. & iterum cap. 53. in caus. sub nu. 2. quam conclusionem sequitur etiam expressè Marant. in Specul. 3. p. 6. p. princ. qu. 1. n. 26. Menoch. ubi supra n. 19. & n. 21. post Curtium in l. ad momenta, ff. de iur. iur. Jaf. in d. l. si quis adversus, Cortad. in pralud. 5. n. 2. ut si quis alicuius ff. de acquir. poss. & Joan. de Neviz. in consil. 70. nu. 1. quibus addit Franc. Mar. d. decis. 63. n. 2. ubi testatur de stylo, & Minsinger. singul. obser. cent. 1. decisio. 48. incipit postulata, in fin. plenè per Joan. Baptist. & Alyn. in prax. iud. §. 31. c. 2. in 9. ampliat. versiculo nono ampliatum, ubi plurimos allegat alios Jacob. Henrich. consil. 38. quoniam, n. 3. & 4. l. 3. & hanc opinionem uti veriorum dicit amplectendam, quam optime comprobatur Lancelot. Robert. de attent. cap. 19. a n. 16. cum multis seqq. ubi contrariis eleganter respondet, eam etiam amplectitur Scaccia tract. de appellat. qu. 19. rem. 3. n. 30. & n. 33. ubi dicit quod a pari procedunt, recursum ad Regem, & supplicatio, de qua in d. authentica quia supplicatio; & quemadmodum in ista non suspenditur iudicis inferioris iudicium, nec impeditur sententiae executio, prout late ipse ibi n. 27. & seqq. ita pariter nec recursum debet suspendere, nec causare attentata. Si igitur ubi Princeps procedit cum suprema jurisdictione, recursum ad illum non suspendit jurisdictionem sui inferioris, multo fortius dicendum est, ubi Princeps procedit extra-judicialiter, ad nudam defensionem, & propullandam vim absque umbra, & vestigio jurisdictionis.

Secundo, & pro hac parte facit, nam querela oblata Principi pro tollenda iniustitia iudicis inferioris non Salgado de Protec. Reg.

suspendit interim, dum Princeps de ea cognoscit, jurisdictionem ejusdem iudicis, nec in pedit ad ulteriora processum, atque executionem sententiae, tenet Achil. Personal. in tractatu de adipiscen. poss. n. 349. versic. vel & licet, & iterum sub n. 350. versic. & supplicatio, & n. 351. tom. 3. p. 2. fol. 370. diversè sequitur Signif. un. 15 Scaccia tract. de appellat. rem. 3. n. 30. qui quidem n. 31. dicit idem dicendum esse de querela, quod de actione nullitatis, quae non suspendit sententiae executionem, iuxta quae ipse ibi in rem. 1. de null. & prob. Felin. in c. in lueris 9. sub n. 5. declarat. 4. versiculo & nota de off. & potestate iudicis deleg. ubi dicit quod paria sunt dicere de nullitate, & adire per viam querelae.

Quod & pulchra ratione comprobo, nam recursum, 16 & querela ad Regem locum habet, ubi sententia translata sit in rem iudicatam, & ubi appellatio locus non est, quia ubi prohibetur appellatio, non tamen per hoc est prohibitus recursum ad principem, & querela, ita per gloss. in cap. statutum, §. accessorem, de rescrip. in 6. tenet Curt. Senior, in l. admonendi, num. 179. ff. de iur. iur. Angel. de malef. verb. praesenti d. Cato, &c. n. 32. Boërius decisione 384. a num. 20. cum sequentibus, Menoch. (qui dicit magis communem) de arbitrar. quasi. 70. a n. 18. & seqq. lib. 1. Anchara. Regien. quasi. familiar. §. n. 8. versulterius quoque dixi, Boil. in prax. crimin. tit. de mult. n. 4. & post plures antiquiores de hac regula generali testantur Rolan. a Valle consil. 94. a nu. 1. cum seqq. libr. Contard. in l. 1. q. 8. per totam, C. si de mome. poss. Lancelot. Robert. de attentat. appell. pend. c. 19. n. 21. & 25. Caned. in prax. q. Canon. 45. n. 59. pag. 892. Mart. tract. de iur. d. 4. part. 2. cas. 56. n. 7. fol. 119. pulchre Prosper. Farin. in prax. crim. quasi. 17. num. 32. & 33. tom. 1. Miodou. decisione Neapol. 22. & 42. Igitur si in querela ad Principem, qua tractatur de visceribus iustitiae, & causae principalis, ad ejus revocationem non suspenditur iudicium inferioris, quominus in causa licet procedere queat, a fortiori 17 idem dicendum est in querela, & recursum, de quo agimus, ubi quid distinctum, & penitus separatam a causa principali, agitur, & quidem extrajudicialiter, & absque vestigio, seu umbra jurisdictionis, quam Princeps nec exercet, nec potest, nec indiget in hoc casu, ut saepe dixi supra c. 1. & 2.

Tertio, & indissolubili fundamento probatur, quia 18 ad effectum suspendendi, & causandi attentata, & nullitatem; nullus actus in iure fortior, efficacior, & potentior est appellatione & inhibitione, cap. non solam, de appellat. l. 1. & toto tit. ff. nihil novari appell. prout vulgare est, & probant Doctores citati supra, ad princ. 4. arg. contrasie partis, qui plurimos adducunt. Sed appel- 19 lato quando extrajudicialiter proponitur, hoc caret effectu suspensivo, ita ut iudex licet procedat in causa c. 1. de appell. c. constitutus, el. 2. eod. tit. & nos latissime dicemus infra 2. p. c. 13. per tot. Lancelot. de attentat. 2. p. c. 12. lim. 3. princ. a princ. at hic recursum ad Regem per 20 viam violentiae totus est actus extrajudicialis, & absque spe, ut aliqua via, & occasione fieri queat judicialis, prout late diximus supra, cap. 1. per totum, praecipue pralud. 5. & c. 2. a princ. igitur nullo modo potest causare attentata, & nullitatem ejus pendente.

Quarto, & pro hac parte fortiter pugnat evidenter 21 quoniam si pendente hoc recursum Regio, gesta a iudice Ecclesiastico attentata & nulla forent; statim antequam deveniret ad inspectionem actorum super articulo principali violentiae & ante omnia per ipsum tribunal Regium revocaretur, & ut violenter factum reponere juberet, quia hoc est privilegium attentati, ut in primis, & ante omnia suspensio principali negotio sive iusto, sive iniusto, de eo cognoscatur, & in primum statum reponatur: text. in l. ex illo, l. nemine, C. de appell. l. 1. C. de bon. poss. secundum tabul. l. 1. ff. nihil novari appell. pend. cap. an sit appellat. cap. bona memoria, de con-

L firmat.

firmat. uti. I. sciendum. ff. de appellat. recip. e. non solum, de appellat. lib. 6. Covart. in pract. quest. cap. 23. per totum, & cap. 24. plurimos citat Lancelot. de attentat. 3. part. 22. cap. 21. a. n. 14. & 3. part. cap. 30. num. 33. & per totum, sed sic est, quod hactenus nec visum, nec auditum est, ut in aliquo Hispania tribunali hac cognitio, & attentati revocatio praecederet articulum principalem violentiae, sed semper cum eodem articulo principali, quo virtualiter inest, decernitur, de quo attentato quidem iudicatur pariter, ac de aliis, quae gelit iudex Ecclesiasticus ante recursum Regium invocatum, & ante ordinariam intimatam, ejusque revocatio pendet a futuro eventu, & regulatur a natura, & qualitate appellationis. Etenim si appellatio legitime proposita reperitur in Senatu per actorem inspectionem, cum declaratur, vim fieri, deservire, & reponi, quae post appellationem iudex fecerit, hac attentata tanquam gesta post eam includuntur, & eodem jure reponuntur quo alia attentata, antea gesta, non virtute recursum pendens, quia id nec operatur, nec potest (ut hactenus satis evidenter probavimus) sed vigore appellationis legitime, quae tacite illum produxit effectum suspendendi, & facienda illa cuncta quae post eam gesta fuerunt. 24. Quia cum ultra appellationem nihil extrinsecus accedat, quod de juris rigore suspendat jurisdictionem iudicis Ecclesiastici, cum hoc nullo modo operetur querele, seu recursum ad Regem (prout dictum est) debent huiusmodi processus interim per eum gesti iustitia vel iniustitia, a natura, & potentia appellationis pendere: quia ut eleganter dicit Innocent. in c. dilecti, el. 3. de appellat. quod gesta post appellationem, dicuntur provenire ex natura ipsius appellationis, quod menti tenendum dicit Philipp. Franc. ibi nu. 1. q. 1. notabile dicit Lancelot. de attent. 3. p. c. 2. n. 27. quare nihil mirum ut eorum vocatio pendeat a futuro eventu, ut in similibus terminis docuit Rot. decis. 28. alias 187. licet fide de appellat. in novis & decisione 13. alias 94. si iudex de appell. in novis. & decisione 40. alias 451. nos. si iudex, de appellat. in antiquis, & post alios Philipp. Franc. in cap. per sonus, sub n. 4. versiculo septimo aliquando iudex, de appellat. Lanf. decisione 30. incipit si appellans, Lancel. Robert. de attent. 3. p. d. cap. 21. a. n. 29. & segg. ubi dicit, quod si iudex praescribit terminum appellanti, ad prosequendum, & docendum de prosecutione, & ille iusto impedimento cessante, infra terminum non docuit, quia exequutio per iudicem interim facta non revocatur per viam attentati, sed beneficio iustitiae, & expectatur eventus causae appellationis, quia si obtinerit, infirmari sententiam, cassabitur exequutio. 26. Interim tamen dum non discernitur articulus violentiae, hic processus per iudicem gestus est in indifferenti, & in incerto quod mirum non est, quia incertitudo, quae verificari, ac declarari potest ex futuro eventu, sustineri non est dubium: text. est in l. quidam relegat. ff. de rebus dubiis, ubi gl. D. & communiter Doctores, & in l. id quod pauperibus, C. de Episcop. & clericis, quapropter verè affirmandum est, ut recursum Regii pendens de per se non possit operari virtutem inducendi attentatum, & nullitate. Et quia ideo etiam modo iudicatur de iis attentatis, quae sunt interdictum; medio tempore dum disceptatur, an appellatio sit admitenda, ac de iis, quae intra terminum ad appellandum, & post appellationem gesta fuerunt, text. in l. unice. in princ. ff. nihil novar. appel. pend. ibi, quoad deliberetur, utrum recipienda sit appellatio, an non: per quem text. gloss. in l. appellatio, in verbo deliberationis, C. de tempor. app. Bald. & post eum Jas. in l. 2. n. 1. not. 1. C. de honor. poss. secund. tabul. Lancelot. post alios de attent. 2. p. c. 12. amplia. 19. n. 1. ergo eodem tempore reponenda simul. 28. Quinto, & ultimo pro hac parte facit elegans ratio, quoniam si propter Regii recursum pendenti alio non considerato, scilicet; abstraham a natura, & effec-

tu appellationis; processus factus ab Ecclesiastico nullus fuisset, & attentatus; sequeretur exinde, quolibet decreto lato per Senatum, etiam vim non fieri: adhuc ille actus remaneret nullus (prout diximus de attentatis pendente appellatione) quia etiam post illius desolationem durat, vel etiam post illius renuntiationem tacitam, vel expressam appellationis & ut talia attentata reponi, peti potest: late Lancel. de attent. 2. p. c. 12. ampliat. 1. a. princ. & ampliat. 2. per totam, vide etiam ampliat. 3. quod in nostro casu minus dubium foret, quia Senatus decretum non facit instantiam circa admissibilitatem appellationis (quia de eius iustitia non se intronitit) respectu iudicis ad quem, quem minus queat iure super illius admissione, vel non admissione disceptare; sed tantum respectu iudicis a quo, qui virtute ejusdem Regii decreti derulit appellationi, & per delationem, sive iustam, sive iniustam, abdicavit a se jurisdictionem cap. cum appellat. frivol. de 31 appellat. libro 6. ac ideo donec sibi a iurisdictione caula remittatur iterum, non poterit in ea procedere (ut alibi latius explicavimus) ac ideo si a principio ejus respectu fuisset nullus, semper nullus remansit, nec potuit tractu temporis convalescere, juxta juris regulam. Et sic sive Senatus, tanquam factum in eius contemptum, illum potuisset nihilominus reponere, vel saltem iudex Ecclesiasticus superior; ad quem pro appellatione prosequenda recurritur; potuisset unice tanquam nullum ipso jure annullare, & revocare, & de eo imprimis cognoscere ad hunc effectum: sed horum neutrum hucque ausum, visum, nec practicum est, nec in supremis Regis praetoris, nec in tribunalibus Ecclesiasticis de eo articulo dubitatur, opponitur, aut disceptatur: ergo manifestè sequitur de primo ad ultimum, ut gestum recursum pendente per iudicem Ecclesiasticum, nec sit nullum de jure, nec recursum de per se solus consideratus potest jurisdictionis inducere suspensionem; sed totum relinquatur, & attribuitur articulo principali, hoc est, qualitati appellationis, ut si iusta, & legitima reperitur & vim fieri decernatur, hoc idem tanquam post illam gestum sub repositionis decreto includatur: & converso autem non. Et ita tenendum, prout communiter tenetur, practicatur, & firmiter observatur apud omnia suprema Regis tribunalia Hispaniarum, a qua tot fulcra invincibilibus fundamentis, tanque juri consona recedendum non est. Hoc idem sentire reperio Caned. in collecta. ad decretal. collect. 17. in fin. ubi tractat, ad iudicem intimata ordinaria Regia provisione, possit nihilominus taxare expensas, in quibus reum condemnaverat in sententia; qui quidem dicit, pro resolutione recurrendum esse ad Capel. Tholos. decis. 49. n. 2. Ant. Gabriel. lib. 3. comm. opinion. tit. de reg. jur. conc. 3. n. 50. Maran. Guid. Papae, & Lancelot. de attent. 2. p. cap. 12. limit. 11. per totam, ubi late tractant post plures alios, an, & quando iudex possit, appellatione pendente, expensas huiusmodi taxare abique vicio attentati, ergo clarè sentit ipse Caned. quod ad iudicandum, an gesta ordinaria intimata, sive regulanda ex negotio principali, & natura, atque qualitate appellationis; non autem attribui hanc potestatem pendenti Regio recursum; quod verum est, prout probavimus hactenus. Unum tamen scias, quod licet processus a iudice Ecclesiastico factus, postquam sibi intimata est praedicta provisio Regia, non sit nullus, nec ut attentatus de per se, & principaliter revocetur, sed pendat ex futuro eventu (ut dixi, quia ejus iurisdictioni nullo pacto potest dici suspensa de rigore juris loquendo); tamen de urbanitate ipse iudex tenetur acquiescere, & supersedere, postquam Princeps manum super violentiae cognitione appoverit propter decorem, & honorem tantae majestatis praesentiae debitum; quod si aliter fecerit, licet gesta

gesta non subjaceant periculo attentatorum, nec ut talia reponantur statim, nec revocentur, tamen frequenter solet Senatus supremum iudicem mulcare propter ejus irreverentiam, & audaciam, decorem proprium, & respectum amissum vindicandi causa, prout ego non semel practicum vidi in hoc Regio Gallico Senatu, quod iustissima ratione fit. Etenim si inter duos rixantes quidam nobilis occurrat ensem, & pacem opponendo, si insuper aliquis eorum prolixè persistat, atque tenaciter perseveret in alterius injuria, & oppressione in dedecore manum, & pacem apponens, iuste poterit ille nobilis irasci, & omnia principali rixa, & propriam injuriam vindicando, audacem percutere, & castigare; prout in dies contingere solet: ac ideo iudex Ecclesiasticus, licet de jure ejus non sit suspensa iurisdictioni, tamen ex urbanitate ipse se continere debet, seque ipse eadem debet adstringere, & ligare. 36. Ulterius etiam notandum erit, ut in uno casu possit iste iudex Ecclesiasticus processum pendente recursum, nullus fieri, puta, quando omnia acta integraliter, fuissent traducta jam ad Regium Senatum (ut assolet originaliter) & iudex illis non visis, processerit ad aliquem actum, qui de necessitate requirit causae cognitionem & actorem inspectionem, puta ad sententiam diffinitivam, vel quid simile, quia tunc non visis actis (cum praemanibus non habeat) sententia est nulla ipso jure, non ex capite recursum pendens, sed ex defectu actorum, & causae cognitionis, Jaf. in l. iudices, n. 2. C. de iudic. Federi a Senen. in rra. ad. de sent. a. n. 3. Alexan. consil. 123. n. 24. l. 4. pulchre & late Vant. de null. sent. c. penult. n. 32. & 33. exactè Ant. Gabriel. tit. de sent. concl. 6. n. 5. & 6. Achil. decis. 2. n. 4. de filiis prebys. Put. dec. 344. l. 1. Avil. in cap. 5. praes. gl. verb. irabaje, n. 8. & 9. qui alios plures allegant, qui in fortioribus terminis loquuntur, quando iudex proiit sententiam in tam brevi tempore, & tanta festinatione, ut verifimiliter possit dici, illam tulisse non visis actis, ac propterea nulla est ipso jure, ac ideo si vim fieri decernat Senatus, etiam hae sententia reponenda est, sicut alia acta facta post appellationem, ut supra diximus. 38. Attamen super hac nullitate nihil tunc se potest intronitire Senatus, quando declaravit, vim non intulisse in articulo violentiae, qui tunc pendebat quia nulla via potest, de illius repetitione tractare, sed omnino spectat iudici superiori, licet sit nulla; & pars, contra quam est lata, comparans coram eodem Ecclesiastico iudice, ob nullitatem ab ea appellabit, & protestatus auxilium violentiae, iterum traducto de novo processu vim fecisse, non deferendo indubitanter declarabitur, quoniam sententia nulla non meretur executionem. 39. Et ad terminos hujus proximae doctrinae reducenda est l. Regia 36. tit. 5. lib. 2. recopilat. supra adducta pro fundamento 36. contrariae partis in illis verbis: Para que el proceda, y haga justicia, quoniam licet de jure non sit illius suspensa iurisdictioni; tamen de facto impedium est ejus exercitium, quia deficientibus actis; & absentibus, non poterat procedere in causa, nec facere iustitiam partibus, non secus ac si tabello, vel litigans, seu quidam alius processum detineat, & occultet, ita ut etiam compulsus nolit exhibere; quia hoc impedimentum; quod de facto provenit, sufficiens est ad differendum cursum negotii, quia actis non visis ferre non potest sententiam (ut dictum est) ejus tamen propterea iurisdictioni non est suspensa, & sic testè dicit d. l. remitan luego el proceso al juez, & para que el proceda, &c. hoc est, ut amplius actorum defectus non illi impedit procedere, quae optima est ad illum legem declaratio, ultra aliam, quam ad argumentorum responsum reddemus. 40. Quo etiam sensu accipiendus est Ozae. decis. Pedem. 30. n. 18. ad fin. quem citavimus supra, in 6. argu. Salgado de Protect. Reg.

ment. contrariae partis, qui dicit quod ex hoc recurso, & actorum traductione ad Senatum non auferretur iudici iurisdictioni, licet differatur; quia illius differret exercitium, non jure operante, sed accidentia facti, quia illo medio tempore, quo absunt acta, non potest ad omnes actus indistinctè procedere, qua ut plurimum requirunt eorum inspectionem, quo satisfactum remanet lexum argumentum contrariae partis. Quibus sic suppositis, non obstant argumenta pro 41 contraria parte adducta. Et non primum ex cap. labor. qui filii sui legitimi. Cui responderetur quod illa suspensio causae principalis provenit ex natura articuli incidentis, qui tanquam praedicialis operatur suspensionem causae principalis, etiam si idem iudex de eo sit cogniturus, de quo nos exactissime egimus infra, 2. part. cap. 18. a. princ. ubi multa scitu digna congestimus in proposito; at iste articulus violentiae non est praecisus, sed est si voluntate partis, illo uti, si voluerit, ideo non suspendit causam principalem, nec illi est praedicialis, sed multum favorabilis, quia tendit in faciliorem causae expeditionem, ut saepe diximus ex d. c. pastoral. Nec obstat secundum ex d. c. pastor. & d. cap. ut no. 42 strum: quia loquuntur in avocatione jurisdictionis facta per Principem a suo iudice inferiori: quia iudicium solvitur veritate eo, qui iudicare iusserat, l. iudic. solvi. ff. de iuris. omni. iud. ac propterea cum inferior ex avocatione jurisdictione careat, nihil mirum, ut ab ea gesta subiciantur vicio attentatorum, ut late Lancelot. loco citato in d. arg. 1. quod multum aberrat a natura nostri Regii recursum. Nec obstat tertium d. l. Regia 36. in illis verbis, ibi: 43 Para que el proceda, y haga justicia, quia ultra congruam declarationem, quam illi superimè assignavimus in n. 30. & 40. amplius responderetur, quod cum in hoc articulo violentiae non aliud tractatur, nisi an iudex jure processerit, pendente appellatione ab eo interjecta, vel an illi sit in posterum impediendus processus, obstante d. appellatione; ideo nihil mirum, ut illa minus legitima reperta, reddatur processus, ut procedat, quia nullum est inventum impedimentum, non tamen ex hoc sequitur, quod interim suspensa ejus fuerit iurisdictioni, ut superius diximus. Nec obstat quartum, de recurso ad Regem pendente, ut suspendat secundum Doctores in eo allegatos; quoniam contraria opinio, ut scilicet, non suspendat, longè verior est, & receptor, prout diximus, & probavimus supra, in 1. fundam. hujus 2. p. & resolutionis, n. 10. Nec obstat quod ibi diximus ex Fran. Mar. d. dec. 83. num. 1. & 2. ut facta citatione suspendatur iudicis iurisdictioni; quia verum est suppositio prius, quod recursum sui primava natura attentata, non facit litem, ut testatur ipse Fran. Mar. in q. Delphi. decis. 624. queritur 45 super literis, num. 7. post Bald. in aub. quae supplicatio, Cod. de prec. Imper. offer. & alios per eum citatos: idem etiam tenet Lanc. Rober. de attent. 2. p. c. 19. n. 19. & 20. ac ideo non considerantur attentata, quae regulariter sine lite non dantur. Lancel. ibi. Castad. decis. 6. voluerunt Domini. n. 2. super regul. Cancell. & necessario praesupponi litem stare Paleot. decis. 222. Marti, ad med. ac cum per citationem illius alteretur natura, quia eam proculdubio regulariter inducatur litis pendencia, ex his quae Lancel. de attent. 2. p. c. 4. de attent. litem pendenti in praefatio. n. 28. & nos latius dicemus infra, 2. p. cap. 13. in discursu, ideo ex hac ratione dicit ipse Lancel. d. 2. p. c. 20. n. 30. & 14. probabilem esse opinionem Francif. Mar. quae quidem ratio nullo modo unquam quomodocumque varietur recursum ad Regem, potest adaptari in hac extrajudiciali omnimoda protectione, & cognitione per viam violentiae, & ut supra, cap. 2. latius probavimus, intimato ordinariae non est citatio, sed simplex quaedam monitio, quae fieri potest licetè a 48 L. 2. iudicè

judice quodlibet, carent aliam jurisdictione, sed respectu...

49 Minus etiam oblat finem de relatione ad Principem...

51 Quibus suppositis, audiendus non erit Cevall. dum...

53 etiam ex novis actis, & noviter repertis, ac novis...

55 patitur: item an ille recursus ad appellandum intra...

56 patitur: item an ille recursus ad appellandum intra...

argui, a contrario autem, scilicet; & tenent veriori...

Et notandum est, quod ipsemet Cevallus contra...

Quoad secundam partem nostri capituli, scilicet; an...

Cui convenit, quod dicit Montab. in l. 13. titulo 10...

Pro quo fortis urget, quod quando condemnatus...

Pro quo fortis urget, quod quando condemnatus...

Marfil. sing. 152. succumbens, quem retentens sequitur...

63 Hinc est ut impedito agere, non currat tempus...

65 Hinc est ut impedito agere, non currat tempus...

67 Hinc est, quod impeditio ex facto iudicis non...

70 Hinc est, ut impeditum proveniens ex facto Principis...

71 Hinc est, ut impeditum proveniens ex facto Principis...

te ex facto adversarii, quae omnia optime conducunt...

Et in nostris terminis, quod termini, & tempora...

Et nullo adducto fundamento, nec autoritate...

Et in terminis quod quando in via executiva ob...

Et in terminis quod quando in via executiva ob...